

Rozmluva s básníkem

Já ptám se vás Jane, Skácel se svět, za těch sto lidských let?
Nebo je mu jen hůř rozumět?
Tážu se, i když tuším vaši odpověď...

**Jsem pouhý básník, radar pod lipami.
Není mi odpovídat. Ptám se.**

Však i já chci hledat s vámi,
tak otevírám listy tam,
kde jinotaje jste nám zanechal.

Já často hledám slova drahá,
když stačí jen říct jako vy:
dívej se, venku poprchává...

Proč ale stále jak za stara
přibíjíme k vrtům netopýra?
Jen dnes mu věci říkáme...

A proč pak pro ty věci,
chlapce umírat posíláme...
**A pláčeme pro malé věci,
které tajně nosí po kapsách ti mrtví chlapi...**

**Tak kdo nás napomene,
aby to nebolelo,
a přece přísné bylo?**

A pro všechny ten bol v srdci,
zůstala tam ještě láska?
Láska, ta, co **znova odedávna zpovzdálí překáží smrti...**

Hlavou honí se mi ještě mnoho otázek,
na které nedostává se mi odpovědi,
však nebudu vás zdržovati.

Jenom, pane básníku,
k výročí vašemu přijměte ode mě,
hrbáčka času přítomného,
poděkování.

Za naději, kterou jste nám na těch řádcích zanechal:
že **stále jsou naši mrtví s námi**
a nikdy vlastně nejsme sami...

A za pokorný okamžik, kdy někdo za nás dýchá...

V textu byly použity citace z těchto básní Jana Skácela:

(Křehký a ještě křehčí, sb. Hodina mezi psem a vlkem.)

(Zlatá brána, - sb. Smuténka.)

(Kdo nás napomene, sb. Smuténka)

(Večer – sb. Hodina mezi psem a vlkem.)

(Mrtví – sb. *Oříšky pro černého papouška.*)

(Chvíle, - sb. Smuténka.)